

opusdei.org

Aicinājums: Dievs vēlas, lai es būtu laimīgs

Ceļš, kas palīdz mums atklāt mūsu aicinājuma būtību, tā nozīmi un sekas, vienmēr ir ļoti personisks, pat ja tas šķiet skaidrs, tas zināmā mērā ir neizsakāms, jo Dieva ceļi vienmēr ir neizdibināmi.

18.02.2025

Jauniešiem Opus Dei piedāvā dažādus kristīgās formācijas līdzekļus un aktivitātes: pulciņus,

rekolekcijas, meditācijas, katehēzi, palīdzības sniegšanu nabadzīgajiem un trūcīgajiem, personīgo garīgo vadību, ikgadējos kursus...

Saistītā saite: [Resursi par kristīgo formāciju jauniešiem](#)

Filma, kurā 14 jaunieši no Opus Dei dalās savos aicinājuma stāstos, sākot no aicinājuma izvēles procesa līdz šaubām, svārstībām, sapņiem un pašreizējiem projektiem.

Visi šie līdzekļi ir domāti, lai palīdzētu jauniešiem iegūt stabilu kristīgo formāciju, kas ļautu viņiem iedvesmot un bagātināt vidi, kurā viņi dzīvo: mācībās, darbā, hobijos, sportā, kā arī ģimenes un draugu lokā.

Tas nenozīmē, ka Svētā Rafaēla darbs, kas vērsts uz jauniešiem, ir tikai brīvprātīgais darbs, doktrīnas mācības vai pamudinājums uz noteiktām dievbijības praksēm. Viss

ir vērsts uz to, lai palīdzētu jauniešiem veidot personiskas attiecības ar Jēzu Kristu gan īpašas lūgšanas brīžos, gan visas dienas garumā. Tāpēc, vēršoties pie atbildīgajiem par šo formāciju, svētais Hosemarija skaidri uzsvēra: “Ja jūs nepadarāt jauniešus par lūgšanu dvēselēm, jūs esat veltīgi tērējuši savu laiku”[1].

Pamatjautājums: kas es esmu Jēzum?

Lūgšanas dvēsele ir cilvēks, kas meklē personīgas attiecības ar Jēzu, kas nevēlas palikt virspusējā, formālā ticības praksē, bet meklē sirsnīgas un patiesas attiecības bez bailēm, balstītas uz regulāru sakramentu saņemšanu un lūgšanu; kaut ko tādu, kam ir sekas darbā, draudzībā, ģimenē un sapņos mainīt pasauli, padarot cilvēkus laimīgākus.

Pieredze rāda, ka šādas attiecības ar Jēzu Kristu noved pie

pamatjautājuma, ko pats Kungs
Evaņģēlijā uzdod saviem mācekļiem:
Bet ko tad jūs par Mani sakāt, kas Es
esmu?" (Mateja 16:15)

Šajā kristīgās dzīves kopšanas un
īpaši lūgšanas vidē rodas arī
jautājums par lomu, ko Dievs ir
sagatavojis katram no mums, par
mūsu aicinājumu. Tagad uzdodamais
jautājums ir: kas es esmu Jēzum?

Šie ir divi cieši saistīti jautājumi, kur
pirmais dabiski ved pie otrā.
Attīstoties patiesā kristīgajā dzīvē,
dzīvē ar sirsnīgu lūgšanu un atvērtu
sirdi, tiek atklāta Jēzus Kristus
identitāte, nevis vispārīgā nozīmē, kā
citi par Viņu saka, bet gan tas, ko es
pats saku. Un apziņa, ka Jēzus
piepilda manu dzīvi ar jēgu un ir viss
manā dzīvē, vedina jautāt sev, kas es
esmu Jēzum, kāda nozīme manai
dzīvei ir Viņam un kāds ir mans
uzdevums šajā pasaulē.

“Nāc, seko man”: atvērts un sirsnīgs aicinājuma ceļš

Aicinājuma ceļš dažreiz sākas ar kādu konkrētu notikumu, kas izraisa iekšēju nemieru un vēlmi atklāt Dieva gribu. Tā notika ar Svēto Hosemariju, kad viņš sniegā ieraudzīja basu kāju pēdas [2], vai ar pāvestu Francisku, kurš sajuta aicinājumu grēksūdzei Svētā Mateja svētkos [3]. Citkārt tas notiek pakāpeniski – nelielu gaismas staru veidā, caur lūgšanu un pārdomām, kas galu galā noved pie lēmuma. Svētais Hosemarija uzticēja darbu ar jauniešiem Svētā Rafaela (kurš palīdzēja Tobijam atrast savu sievu) un Svētā Jāņa (kurš bija jaunākais no apustuļiem) aizbildniecībai.

Ceļš, pa kuru mēs nonākam līdz izpratnei par sava aicinājuma būtību, tā saturu, sekām un nozīmi, vienmēr ir kaut kas ļoti personisks. Pat ja tas tiek uztverts ar lielu

skaidrību, tas zināmā mērā ir neizsakāms, jo Dieva ceļi vienmēr ir neizsakāmi. Tas var aizņemt ilgāku vai īsāku laiku, bet jebkurā gadījumā, ja to veic ar sirsnību un atvērtu sirdi, galu galā rodas pārlicība, ka Kristus, vienā vai otrā veidā, mums atkārtoti to pašu, ko Viņš ir sacījis daudziem citiem cauri gadsimtiem: “Nāc, seko man”.

Diezgan bieži šis aicinājums tiek uztverts kā aicinājums kļūt par kādas Baznīcas institūcijas daļu. Tā kā zēni, kas piedalās Svētā Rafaēla darbā, ir veidoti saskaņā ar Opus Dei garu, ir ierasts, ka daži tajā saskata savu aicinājumu – gan uz laulību, gan uz dzīvi celibātā. Dažkārt gadās arī tā, ka viņi saprot, ka viņu aicinājums ir priesterība vai konsekrēta dzīve kādā reliģiskā ordenī vai kongregācijā.

Galū galā, tā kā Svētā Rafaēla darbs ved pie dzīva Kristus atpazīšanas un

sastapšanas, tas arī palīdz atklāt savu patieso identitāti, jo aicinājums, kā teica svētais Jānis Pāvils II, “atklāj cilvēkam viņa eksistences patiesību”. Tāpēc atbilde būtībā ir brīvprātīgi pieņemt šo patiesību un to uzņemt kā priecīgu dāvanu.

Šī pieņemšana, kā jau minēts, ir beigas personīgās izšķiršanas ceļam Jēzus priekšā, kurā jauniešiem jāņem vērā arī savu vecāku viedoklis, kuri viņus pazīst un vēlas, lai viņi būtu laimīgi tajā aicinājumā, ko Dievs viņiem ir sagatavojis. Šis ceļš noslēdzas ar liela iekšējā prieka pieredzi: “Klausīšanās Dieva aicinājumā, kas nav no ārpus uzspiests pienākums, pat ja tas tiek darīts reliģiska ideāla vārdā, patiesībā ir drošākais veids, kā barot sevī mītošo vēlmi pēc laimes. Mūsu dzīve piepildās un sasniedz pilnību, kad atklājam, kas mēs patiesībā esam.”[4].

[1] Svētais Hosemarija, Instrukcija par svētā Rafaēla darbu, Nr. 133.

[2] Sal. Andrés Vázquez de Prada, “Opus Dei dibinātājs”, I sējums.

[3] Sal. Sergio Rubín y Francesca Ambrogetti, “El Jesuita”.

[4] Francisks, Vēstījums 61. Pasaules lūgšanu dienai par aicinājumiem, 2024. gada 21. aprīlis.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/aicinajums-dievs-velas-lai-
es-butu-laimigs/](https://opusdei.org/lv-lv/article/aicinajums-dievs-velas-lai-es-butu-laimigs/) (8.04.2026)